घृतकुम्भं वराहे तु तिलद्रोणं तु तित्तिरौ ।
शुके द्विहायनं वत्सं क्रौञ्चं हत्वा त्रिहायनं ॥ १३४ ॥
हत्वा हंसं वलाकां च वकं वर्हिणमेव च ।
वानरं श्येनभासौ च स्पर्शयेद्ब्राह्मणाय गां ॥ १३५ ॥
वासो दद्याद्वयं हत्वा पञ्च नीलान् वृषान् गजं ।
अजमेषावनड्वाहं खरं हत्वैकहायनं ॥ १३६ ॥
क्रव्यादांस्तु मृगान् हत्वा धेनुं दद्यात् पयस्विनीं ।
अक्रव्यादान् वत्सतरीं उष्ट्रं हत्वा तु कृष्णलं ॥ १३७ ॥
जीनकार्म्मुकवस्तावीन् पृथग्दद्याद्विशुद्धये ।
चतुर्णामपि वर्णानां नारीर्हत्वानवस्थिताः ॥ १३८ ॥
दानेन बधनिर्णेकं सर्पादीनामशक्नुवन् ।
एकैकशश्चरेत् कृच्छ्रं द्विजः पापापनुत्तये ॥ १३९ ॥
अस्थिमतां तु सत्त्वानां सहस्रस्य प्रमापणे ।
पूर्णे चानस्यनस्यां तु शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ॥ १४० ॥
किञ्चिदेव तु विप्राय दद्यादस्थिमतां बधे ।
अनस्यां चैव हिंसायां प्राणायामेन शुध्यति ॥ १४१ ॥
फलदानां तु वृक्षाणां छेदने जप्यं अक्शतं ।
गुल्मवल्लीलतानां च पुष्पितानां च वीरुधां ॥ १४२ ॥